

Sygn. akt IV Ca 596/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Niezgodzki

Sędziowie SO Wojciech Szcząska

SR del. Piotr Rempola (spr.)

Protokolant protokolant sądowy Olga Wyszomierska-Pieńkosz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 maja 2017 r. w Warszawie

sprawy z powództwa Fundacji (...) w W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 23 listopada 2015 r., sygn. akt I C 2897/13

1. zmienia zaskarżony wyrok:

a) w punkcie I. w ten sposób, że zasądza od pozwanego J. K. na rzecz powoda Fundacji (...) w W. kwotę 2.305,87 zł (dwa tysiące trzysta pięć złotych osiemdziesiąt siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 lutego 2013 r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że świadczenie to zostało już wyegzekwowane;

b) w punkcie III. w ten sposób, że zasądza od powoda Fundacji (...) w W. na rzecz pozwanego J. K. kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

c) w punkcie IV. i V. w ten sposób, że nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie od Fundacji (...) w W. kwotę 927,13 zł (dziewięćset dwadzieścia siedem złotych trzynaście groszy) tytułem pokrycia wydatków wyłożonych tymczasowo z sum Skarbu Państwa;

2. oddala apelację pozwanego w pozostałym zakresie;

3. oddala apelację powoda w całości;

4. zasądza od Fundacji (...) w W. na rzecz J. K. kwotę 2.583 zł (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

Piotr Rempola Piotr Niezgodzki Wojciech Szcząska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie:

I. zasądził od pozwanego J. K. na rzecz powoda Fundacji (...) w W. kwotę 3.659,77 złotych (trzy tysiące sześćset pięćdziesiąt dziewięć złotych 77/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;

II. oddalił powództwo w pozostałej części;

III. zasądził od powoda Fundacji (...) w W. na rzecz pozwanego J. K. kwotę 1.658 złotych (tysiąc sześćset pięćdziesiąt osiem złotych) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazał ściąganie od powoda Fundacji (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie kwoty 815,87 złotych (osiemset piętnaście złotych 87/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. nakazał ściąganie od pozwanego J. K. na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie kwoty 111,26 złotych (sto jedenaście złotych 26/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach:

J. K. był właścicielem samochodu marki M. (...), o nr rej. (...) nr podwozia: (...).

W dniu 25 listopada 1994 roku na parkingu depozytowym Fundacji (...) w W. został zabezpieczony do postępowania przygotowawczego 3 DS. 686/94 przez KRP W. samochód marki M. (bez numeru rejestracyjnego) oznaczony numerem ewidencyjnym parkingu (...).

W czasie przyjęcia i przekazania pojazd był zamknięty, posiadał 4 koła, 4 kołpaki, 2 wycieraczki, 2 lusterka boczne, antenę, radio. Pojazd posiadał zbitą szybę przednią, zbity reflektor i lampę kierunkowskazów lewa przednia, wgnieciony i zarysowany błotnik lewy przedni. Pojazd był brudny, porysowany, miał ubytki lakieru.

W dniu 11 lutego 1994 roku Komenda Stołeczna Policji zawarła z Fundacją (...) z siedzibą w W. porozumienie związane z umową dzierżawy z dnia 1 października 1992 roku później aneksowaną. Fundacja zobowiązała się świadczyć bezpłatne usługi w zakresie przechowywania pojazdów zabezpieczonych przez Policję i pozostających w jej dyspozycji, przekazanych Fundacji na przechowanie od czasu obowiązywania umowy dzierżawy do dnia 30 marca 1994 roku w zamian za częściowe zwolnienie z czynszu dzierżawy. Zwolnienia z opłat dotyczyło wyłącznie pojazdów, których koszty przechowywania obciążają budżet Policji i które do 30 czerwca 1994 roku wydane zostały z depozytu na podstawie stosownych postanowień policji lub prokuratury. Zaś po tej dacie Fundacja miała przedkładać Komendzie faktury nieodpłatne za te usługi. Fundacja zobowiązała się odstąpić od obciążania Komendy kosztami za wykonaną przez siebie usługę przetransportowania pojazdów zabezpieczonych przez Policję, z parkingów prywatnych na parkingi Fundacji.

Fundacja miała zweryfikować w terminie do 30 marca 1994 roku pojazdy przechowywane na parkingach Fundacji i pozostających w dyspozycji Komendy od listopada 1992 roku, pod kątem ustalenia depozytów niepodjętych i spowodowania wyegzekwowania odbioru pojazdów przez ich właścicieli bądź podmioty do tego uprawnione. Komenda zaś miała informować Fundację o podejmowanych w tym zakresie czynnościach.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie VIII Wydział Karny z dnia 9 kwietnia 1999 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VIII K 26/96 dowód rzeczowy w postaci samochodu osobowego marki (...) o nr rej. (...)” wobec zachodzących wątpliwości komu należy go wydać i toczącego się przed sądem cywilnym sporu, Sąd postanowił na

podstawie art. 231 § 1 k.p.k. oddać pod dozór J. K., aż do wyjaśnienia uprawnienia do jego odbioru przez osobę prawnie upoważnioną.

Pismem z dnia 10 lutego 2000 roku Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny zwrócił się do J. K. o wskazanie z jakich przyczyn nie odebrał dotychczas samochodu marki M. z parkingu depozytowego KSP.

W dniu 30 stycznia 2001 roku Fundacja (...) w W. skierowała pismo do Prokuratury Rejonowej (...), w którym poinformowała, iż na terenie Parkingu Depozytowego nr (...) Fundacji (...) przy ul. (...) w W. od dnia 25 listopada 1994 roku przechowywany jest samochód osobowy marki M. bez tablic informacyjnych oznaczony symbolem (...), zabezpieczony do sprawy sygn. akt 3 Ds.-686/94 Prokuratury Rejonowej (...). Z uwagi na znaczny koszt parkowania, który na dzień 30 stycznia 2001 roku wynosi 24.297,75 zł Fundacja wniosła aby po podjęciu decyzji merytorycznej udzielono informacji kto ponosi koszt przechowywania przedmiotowego pojazdu.

W odpowiedzi powyższe pismo, Prokuratura Rejonowa (...) wskazała, że zgodnie z postanowieniem Sądu Okręgowego Wydziału VIII Karnego w Warszawie (sygn. akt VIII K 26/96) z dnia 9 kwietnia 1999 roku samochód marki M. bez tablic rejestracyjnych, (...), nr podwozia: (...) oddany został pod opiekę J. K. do czasu wyjaśnienia uprawnień do jego odbioru. Prokuratura wskazała, iż od tego też okresu czasu J. K. powinien ponosić koszty związane z przechowywaniem samochodu na parkingu Fundacji. J. K. mimo monitów nie wykonał postanowienia Sądu. Prokuratura wskazała również, że w pozostałej części na podstawie przepisów ogólnych koszty przechowywania samochodu na parkingu ponoszą organa wymiaru sprawiedliwości, w tym odpowiednio Prokuratura Rejonowa (...) do czasu skierowania przeciwko J. K. aktu oskarżenia tj. do dnia 19 stycznia 1996 roku.

Pismem z dnia 6 grudnia 2005 roku Fundacja (...) w W. ponownie skierowała pismo do Prokuratury Rejonowej (...), w którym poinformowała, że na terenie parkingu depozytowego, przy ul. (...) w W. od dnia 25 listopada 1994 roku przechowywany jest samochód marki M. bez nr rej. o numerze ewidencyjnym parkingu (...) zabezpieczony zarządzeniem Prokuratora z dnia 23 listopada 1994 roku. Z uwagi na znaczny koszt przechowywania przedmiotowego samochodu Fundacja zwróciła się z prośbą o rozważenie zasadności dalszego przechowywania i informacje kto ponosi ten koszt.

Pismem z dnia 22 grudnia 2005 roku Fundacja (...) w W. skierowała pismo do Zastępcy Przewodniczącego VIII Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Warszawie, którym poinformowała, że od dnia 25 listopada 1994 roku na parkingu depozytowym przy ul. (...) przechowywany jest samochód marki M. bez tablic rejestracyjnych o nr ewidencyjnym parkingu (...). Postanowieniem Sądu z dnia 09 kwietnia 1999 roku ww. samochód oddany został pod opiekę J. K.. Pomimo tego postanowienia oraz pisma Sądu z dnia 10 lutego 2000 roku kierowanego do J. K. samochód nie został z parkingu odebrany. Z uwagi na duży koszt przechowywania samochodu - być może przewyższający jego wartość - oraz barierę prawną uniemożliwiającą fundacji rozwiązanie kwestii nieodebranego depozytu, zwróciła się z uprzejmą prośbą o rozważenie możliwości jego przekazania na rzecz Skarbu Państwa jako depozytu porzuconego z zamiarem wyzbycia się.

W odpowiedzi na pismo z dnia 6 grudnia 2005 roku, w piśmie z dnia 23 grudnia 2015 roku Prokuratura Rejonowa (...) poinformowała powódkę, że przedmiotowy samochód przekazany został wraz z aktem oskarżenia w dniu 9 września 2003 roku do dyspozycji Sądu; sprawą rozpoznaje Sąd Rejonowy w Wołominie. Na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 kwietnia 1998 roku przedmiotowy samochód został oddany pod opiekę J. K.mu do czasu wyjaśnienia uprawnień do jego odbioru. Prokuratura wskazała, że od tego dnia J. K. ponosi koszty przechowywania samochodu.

Pismem z dnia 19 lipca 2006 roku Sąd Rejonowy w Wołominie Wydział II Karny zwrócił się do powódki z prośbą o udzielenie informacji, czy samochód M. (...), co do którego wystawiono faktury VAT (...) został już odebrany z parkingu i kiedy.

W odpowiedzi na powyższe pismo Fundacja wskazała, że przedmiotowy samochód do dnia dzisiejszego nie został z parkingu odebrany. W dniu 16 maja 2006 roku na parking zgłosił się J. K. zam. w W. przy ul. (...) w celu odebrania ww.

samochodu. Z uwagi na to, że odbiór samochodu z parkingu mógł się odbyć tylko za pomocą samochodu holowniczego typu laweta, przedmiotowego samochodu nie odebrał informując, że odbierze go dnia następnego, lecz tego nie uczynił. W związku z Fundacja obciążyła kosztami przechowywania przedmiotowego samochodu do dnia 28 kwietnia 2006 roku Sąd, a od dnia 29 kwietnia 2006r. następnego koszty przejęła osoba uprawniona do jego odbioru.

Pismem z dnia 19 lipca 2006 roku skierowanym do Fundacji (...) w W. Sąd Rejonowy w Wołominie Wydział II Karny wskazał, że sporny samochód został zwrócony J. K. postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 kwietnia 1999 roku został oddany J. K., aż do wyjaśnienia uprawnienia do jego odbioru przez osobę uprawnioną. Postanowienie to uprawomocniło się dnia 17 kwietnia 1999 roku i od tego czasu kosztami parkowania tego samochodu należałoby obciążyć osoby uprawnione do jego odbioru, czyli J. K.. Sąd Rejonowy w Wołominie, wskazał, iż obciążenie go kosztami przechowywania tego samochodu do dnia 28 kwietnia 2006 roku jest niczym nieuzasadnione. Dodatkowo w piśmie tym Sąd Rejonowy w Wołominie wskazał, że z faktury VAT (...) z dnia 17 maja 2006 roku wynika, iż kosztami parkowania za okres od 25 listopada 1994 roku do dnia 18 stycznia 2006 roku fakturą tą została obciążona Prokuratura Rejonowa dla (...). Sprawa II K 72/04 wpłynęła do Sądu Rejonowego w Wołominie dnia 18 lutego 2004 roku. W tym czasie samochód marki M. od 9 kwietnia 1998 roku był przekazany J. K., w związku z tym Sąd Rejonowy w Wołominie wskazał, iż nie powinien ponieść żadnych kosztów parkowania za ten samochód.

W piśmie z dnia 31 lipca 2006 roku skierowanym do Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w Wołominie powodowa Fundacja poinformowała, że dotychczasowe rozliczenie kosztu przechowywania spornego samochodu odbyło się na podstawie dokumentów parkingowych jakimi dysponowała Fundacja w trakcie wystawiania faktur. Powódka wskazała, że nie miała informacji odnośnie daty uprawomocnienia się postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 kwietnia 1999 roku w przedmiocie dowodów rzeczowych. Informację o dacie uprawomocnienia się tego postanowienia – 17 kwietnia 1999 roku Fundacja otrzymała dopiero w piśmie z dnia 19 lipca 2006 roku i nie kwestionuje, że czasookres obciążenia wynikający z faktury nr (...) wystawionej na Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny do sprawy sygn. akt VIII K 26/96 powinien być skorygowany do dnia 17 kwietnia 1999 roku. Jednocześnie powódka podkreśliła, że faktura nr (...) wystawiona na Prokuraturę Rejonową (...) obejmuje okres obciążenia od dnia 25 listopada 1994 roku do dnia 18 stycznia 1996 roku a nie jak podano w piśmie do dnia 18 stycznia 2006 roku.

W piśmie z dnia 31 lipca 2006 roku skierowanym do pozwanego powódka poinformowała pozwanego, że na parkingu depozytowym Fundacji (...) przechowywany jest samochód marki M. (...). W dniu 16 maja 2006 roku pozwany J. K. zgłosił się na parking po odbiór przedmiotowego samochodu, uiścił należność z tytułu jego przechowywania za okres od dnia 29 kwietnia 2006 roku do dnia 16 maja 2006 roku lecz samochodu nie odebrał. Powódka wezwała pozwanego do niezwłocznego odbioru samochodu z parkingu i uiszczenia należności z tytułu jego przechowywania za okres wskazany w piśmie Sądu oraz od dnia 17 maja 2006 roku do dnia odebrania z parkingu.

W dniu 11 sierpnia 2006 roku Sąd Rejonowy w Wołominie wydał postanowienie o oddaniu kluczyków do samochodu marki M. (...), nr podwozia: (...).

Sąd Rejonowy w Wołominie II Wydział Karny w dniu 28 sierpnia 2006 roku skierował do pozwanego, celem wykonania orzeczenia o dowodzie rzeczowym, tj. odbioru samochodu M. (...) nr nadwozia (...) odpis prawomocnego postanowienia z dnia 11 sierpnia 2006 roku wraz z dwoma kluczykami oraz kwit parkingowy. Ponadto Sąd Rejonowy w Wołominie w piśmie z dnia 28 sierpnia 2006r. skierowanym do J. K. poinformował, że koszty parkowania ww. samochodu ponosi: od dnia 25 listopada 1994 roku do dnia 18 stycznia 1996 roku - Prokuratura Rejonowa (...) w W. (3 Ds. 567/03), od dnia 19 stycznia 1996 roku do dnia 17 kwietnia 1999 roku - Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny (VIII K 26/96), od dnia 18 kwietnia 1999 roku - nadal - J. K..

W piśmie z dnia 14 września 2006 roku skierowanym do powódki, pozwany J. K. wskazał, że nie mógł odebrać przedmiotowego samochodu, albowiem ani parking depozytowy ani pozwany nie byli w posiadaniu kluczyków do tego pojazdu. Klucze znajdowały się w aktach sądowych. Dopiero w dniu 11 sierpnia 2006 roku Sąd Rejonowy w Wołominie wydał postanowienie o oddaniu pozwanemu na przechowanie kluczyków do samochodu. Zatem od dnia

uprawomocnienia się tego orzeczenia i wydania mu kluczyków jest w stanie odebrać pojazd. Pozwany zwrócił się także o wydanie przedmiotowego samochodu.

Pismem z dnia 11 października 2006 roku skierowanym do Sądu Rejonowego w Wołominie II Wydział Karny, powódka zwróciła się z prośbą o autorytatywne rozstrzygnięcie, czy osoba uprawniona do odbioru spornego ponosi koszt jego przechowywania od dnia 17 kwietnia 1999 roku tj. uprawomocnienie się postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie dnia 9 kwietnia 1999 roku, czy też od dnia 11 sierpnia 2006 roku tj. wydania przez Sąd Rejonowy w Wołominie postanowienia o oddaniu kluczyków do ww. samochodu, co umożliwi odebranie samochodu z parkingu.

W odpowiedzi na powyższe pismo Sąd Rejonowy w Wołominie II Wydział Karny ponownie kolejnym pismem z dnia 18 października 2006r. poinformował, że osoba uprawniona do odbioru samochodu J. K. w sprawie II K 72/04 ponosi koszty jego przechowywania od dnia 17 kwietnia 1999 roku tj. od dnia uprawomocnienia się postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 kwietnia 1999 roku, w którym oddano jemu ww. samochód na przechowanie.

Pismem z dnia 25 października 2006 roku skierowanym do pozwanego J. K., powódka poinformowała, że uwagi na fakt nieodebrania samochodu z parkingu od dnia następnego po uprawomocnieniu się postanowienia pozwany przejął koszt związany z dalszym jego przechowywaniem oraz wniosło o niezwłoczne odebranie samochodu z parkingu.

W załączeniu do pisma z dnia 29 grudnia 2006 roku, powódka wysłała pozwanemu fakturę VAT nr (...) za przechowywanie samochodu marki M. (...) nr rej, (...) (nr ewidencyjny parkingu (...)) w okresie od dnia 17 kwietnia 1999 roku do dnia 20 grudnia 2006 roku, informując pozwanego, że przy wyliczaniu faktury odliczono okres od dnia 29 kwietnia 2006 roku do dnia 16 maja 2006 roku, za który pozwany zapłacił gotówką w Kasie parkingu oraz wezwała do niezwłocznego odebrania samochodu z parkingu i rozliczenia kosztu przechowywania od dnia 21 grudnia 2006 roku do dnia jego odbioru.

Pełnomocnik pozwanego r. pr. K. K. w dniu 5 lutego 2009 roku odebrał z parkingu depozytowego Fundacji (...) przy ul. (...) w W. samochód marki M. (...), nr podwozia: (...).

W załączeniu do pisma z dnia 17 lutego 2009 roku skierowanym do pozwanego, powódka w związku z odebraniem przez pozwanego w dniu 5 lutego 2009 roku z parkingu depozytowego powódki, przedmiotowego przesłała fakturę VAT nr (...) będącą rozliczeniem kosztu przechowywania ww. samochodu w okresie od dnia 21 grudnia 2006 roku do dnia 5 lutego 2009 roku.

Wysokość stawek obowiązujących za przechowywanie samochodów na (...) parkingach depozytowych w okresie od 1999 roku do końca 2006 roku za dobę wynosiła: od 1 marca 2003 roku - 10 złotych; w roku 2004 - 10,00 złotych; w roku 2005 - 7,32 złotych oraz 15,00 złotych; w roku 2006 - 7,32 złotych oraz 15,00 złotych.

Sąd Rejonowy wskazał, że podstawę do poczynionych ustaleń faktycznych stanowiły głównie dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, którym w całości dał wiarę albowiem żadna ze stron nie zakwestionowała ich wiarygodności ani też nie zaprzeczyła ich prawdziwości. Sąd Rejonowy wskazał, że dał wiarę także zeznaniom świadka Z. P. oraz zeznaniom pozwanego, albowiem zeznania te korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Wyjaśniając podstawę prawną wyroku Sąd Rejonowy wskazał, iż powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W ocenie Sądu Rejonowego po uprawomocnieniu się postanowienia z dnia 9 kwietnia 1999 roku w przedmiocie oddania spornego pojazdu pod dozór J. K., tj. od dnia 17 kwietnia 1999 roku został nawiązany przez pozwanego z powodem stosunek zobowiązaniowy odpowiadający umowie przechowania z art. 835 k.c. i nast. W konsekwencji od tego momentu powstał po stronie pozwanej obowiązek zapłaty wynagrodzenia, odpowiadającego określonym przez powoda stawkom za przechowanie.

Sąd I instancji wskazał, iż charakter stosunku cywilno - prawnego nawiązanego z powodem jako dzierżawcą parkingu, któremu w wykonaniu zabezpieczenia w ramach postępowania karnego powierzono pojazd pozwanego jest zbliżony

do umowy przechowania, co znajduje potwierdzenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2005 roku IV CK 784/04, w którym wskazano, że oddanie przedmiotów na przechowanie osobie godnej zaufania w trybie określonym art. 228 k.p.k. powoduje powstanie stosunku zobowiązaniowego przechowania (art. 835 k.c.), w którym organ wydający co do tej kwestii postanowienie jest wierzycielem, a osoba godna zaufania, której oddane zostały przedmioty na przechowanie – dłużnikiem.

Powyższe zdaniem Sądu Rejonowego znalazło potwierdzenie także w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, gdyż w okresie do uprawomocnienia się postanowienia z dnia 9 kwietnia 1999 roku koszt przechowania pojazdu na parking strzeżonym powoda pokrywały organ ścigania, a następnie Sąd, na podstawie faktur wystawionych przez powoda.

W ocenie Sądu I instancji od dnia 17 kwietnia 1999 roku, tj. od daty uprawomocnienia się postanowienia w przedmiocie oddania spornego pojazdu pod dozór J. K., stronami stosunku zobowiązaniowego objętego reżimem odpowiedzialności wynikającej z art. 835 k.c. i nast. w sposób dorozumiany jest powód i pozwany. Bowiem na skutek prawomocnego postanowienia z dnia 9 kwietnia 1999 roku o oddaniu spornego pojazdu pod dozór J. K., doszło do zwrotu dowodu rzeczowego w rozumieniu przepisów k.p.k. Sposób postępowania z dowodami rzeczowymi, które staną się zbędne dla postępowania karnego reguluje art. 230 § 2 i art. 231 k.p.k. Nakłada on na organ prowadzący postępowanie obowiązek ich niezwłocznego zwrotu uprawnionemu.

Na podstawie art. 93 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 236 k.p.k. sąd i prokurator podejmują decyzje w przedmiocie dowodów rzeczowych w formie postanowienia, przepis ten należy interpretować jako obligujący stosowny organ do niezwłocznego wydania postanowienia nakazującego zwrot rzeczy osobie uprawnionej. Postanowienie takie jest jednocześnie dla osoby, której dowód rzeczowy oddano na przechowanie, nakazem jego wydania. Po uprawomocnieniu stanowi tytuł egzekucyjny dla uprawnionego bezpośrednio przeciwko osobie przechowującej dowód rzeczowy, a po nadaniu mu klauzuli wykonalności, podlega wykonaniu w drodze przymusu państwowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2007 IV CSK 159/07).

Sąd Rejonowy wskazał, iż w niniejszej sprawie na skutek prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 kwietnia 1999 roku o oddaniu spornego pojazdu pod dozór J. K., doszło do zwrotu dowodu rzeczowego na rzecz właściciela.

Dlatego też zdaniem Sądu Instancji od dnia 17 kwietnia 1999 roku, tj. od daty uprawomocnienia się powyższego postanowienia, pozwany jako uprawniony od odbioru przedmiotowego pojazdu, stał się stroną umowy przechowania zawartej z powódką w sposób dorozumiany i od tego momentu ponosi odpowiedzialność za zapłatę wynagrodzenia za przechowanie pojazdu na parking strzeżonym powoda.

Ponadto Sąd Rejonowy wskazał, iż pozwany J. K. w dniu 16 maja 2006 roku zgłosił się na parking powoda po odbiór przedmiotowego samochodu i uiścił należność z tytułu jego przechowywania za okres od dnia 29 kwietnia 2006 roku do dnia 16 maja 2006 roku, co oznacza, że sam pozwany uznawał swoją odpowiedzialność na poniesienie kosztów przechowania spornego pojazdu na parking powoda i poczuwał się do zapłaty wynagrodzenia za przechowywanie pojazdu za okres od dnia 29 kwietnia 2006 roku do dnia 16 maja 2006 roku, a zatem jeszcze przed wydaniem przed Sąd Rejonowy w Wołominie postanowienia z dnia 11 sierpnia 2006 roku o oddaniu kluczyków do samochodu marki M. (...), nr podwozia: (...).

Sąd Rejonowy wskazał, iż pomimo wydania powyższego postanowienia, pozwany odebrał pojazd marki M. (...) dopiero w dniu 5 lutego 2009 roku, a zatem po upływie dwóch i pół roku od dnia wydania przed Sąd Rejonowy w Wołominie postanowienia o oddaniu kluczyków do samochodu marki M. (...), nr podwozia: (...). Pozwany nie wykazał, aby do momentu odbioru pojazdów, co nastąpiło ostatecznie w dniu 5 lutego 2009 roku, nie mógł z jakiś innych przyczyn obiektywnych odebrać pojazdów (tj. innych niż brak kluczyków).

Powyższa okoliczność w ocenie Sądu Rejonowego przeczyła twierdzeniom pozwanego, że brak odbioru kluczyków uniemożliwił mu odbiór pojazdu z parkingu powoda. W ocenie Sądu Rejonowego nie było przeszkód do tego, aby pojazd pozwanego został odholowany z parkingu powoda lawetą.

Sąd Rejonowy uznał, że w dniu 17 kwietnia 1999 roku, doszło do zawarcia przez strony w sposób dorozumiany do umowy przechowania za wynagrodzeniem, a tym samym roszczenie powoda jest uzasadnione co do zasady.

Sąd I instancji uwzględniając podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.659,77 złotych wraz z odsetkami ustawowymi w myśl art. 481 § 1 k.p.c. od dnia 21 lutego 2013 roku, tj. po upływie 14 dni od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu w dniu 6 lutego 2013 roku (k. 69) albowiem powód nie przedłożył do akt sprawy dowodu doręczenia pozwanemu faktury z dnia 5 grudnia 2007 roku.

Powództwo w pozostałej części Sąd Rejonowy oddalił z uwagi na skutecznie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Sąd Rejonowy wskazał, iż przedawnienie roszczenia powoduje, że ustają prawne możliwości jego dochodzenia. Po upływie tego terminu ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia (art. 117 § 2 k.c.).

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Wierzytelność objęta pozwem dotyczyła wynagrodzenia za przechowanie pojazdu na parking strzeżonym powoda, zatem wiązała się z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą. Termin wymagalności będących podstawą żądania należności upływał osobno w każdym dniu, z uwagi na fakt, że powód naliczał pozwanemu opłaty za każdy dzień przechowania samochodu marki M. na parking. W konsekwencji roszczenie powoda o zapłatę przedawniało się każdorazowo z upływem 3 lat od dnia następującego po dniu, w którym powód naliczył pozwanemu opłatę. Skoro powód wniósł pozew w dniu 22 grudnia 2008 roku, to roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za przechowanie samochodu za okres od dnia 17 kwietnia 1999 roku do dnia 21 grudnia 2005 roku uległo przedawnieniu.

Wysokość określonych przez powoda stawek za przechowanie w okresie od 22 grudnia 2005 roku do 28 kwietnia 2006 roku oraz od dnia 17 maja 2006 roku do dnia 20 grudnia 2006 roku odpowiada stawkom obowiązującym za przechowywanie samochodów na (...) parkingach depozytowych w 2005 i 2006 roku, co potwierdziła sporządzona w sprawie opinia biegłego sądowego z zakresu ekonomii, finansów, księgowości i rachunkowości –k. 217-229, którą Sąd Rejonowy uznał za wiarygodną w całości, albowiem wnioski opinii zostały sformułowane w sposób stanowczy, zgodny z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej.

Sąd I instancji zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.659,77 złotych, tytułem wynagrodzenia za przechowanie pojazdu pozwanego na parking strzeżonym powoda w okresie od 22 grudnia 2005 roku do 28 kwietnia 2006 roku oraz od dnia 17 maja 2006 roku do dnia 20 grudnia 2006 roku uwzględnił określoną przez powoda stawkę 8,67 złotych netto za każdy dzień przechowania pojazdu oraz podatek VAT – 22%.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód przegrał niniejszy proces w 88% (3.659,77 x 100 : 29480 = 12%). Skoro zatem pozwany przegrał sprawę w 12 %, natomiast powód przegrał sprawę w 88 % to oznacza to, że strony powinny ponieść koszty procesu w takim stopniu w jakim każda z nich przegrała sprawę. Dlatego też Sąd Rejonowy zasądził od powoda Fundacji (...) w W. na rzecz pozwanego J. K. kwotę 1.658 złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalono na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.) w wysokości 2.400 złotych.

W stosunku w jakim strony przegrały sprawę Sąd Rejonowy obciążył strony kosztami wynagrodzenia biegłego sądowego. Sąd I instancji na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1025 j.t.) nakazał ściąganie od powoda Fundacji (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie kwoty 815,87 złotych oraz ściąganie od pozwanego J. K. na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie kwoty 111,26 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniosły obie strony.

Powód zaskarżył wyrok w części powyżej zasądzonej kwoty 3.659,77 zł tj. co do kwoty 25.829,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 grudnia 2007r. do dnia zapłaty.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił:

a) obrazę prawa materialnego – art.120 k.c. poprzez wadliwą wykładnię i przyjęcie, że dochodzone pozwem roszczenie stawało się wymagalne z częstotliwością codzienną i że bieg terminu przedawnienia rozpoczynał się odrębnie co do każdej raty dziennej, podczas gdy prawidłowa wykładnia ww. przepisu prowadzi do wniosku, że bieg terminu przedawnienia dochodzonego roszczenia rozpoczął się z momentem wystawienia faktury VAT (...) z dnia 21 grudnia 2006r. w związku z czym przedmiotowe roszczenie nie uległo przedawnieniu w żadnej części;

b) obrazę prawa materialnego a to art.123§1 k.c. poprzez wadliwe zastosowanie ww. przepisów i w konsekwencji błędne przyjęcie przez Sąd meriti, że bieg przedawnienia roszczenia został przerwany dopiero przez pozew z dnia 22 grudnia 2008r., a nie jak winno być prawidłowo przez uznanie roszczenia przez pozwanego poprzez częściową zapłatę należności w dniu 17 maja 2006r.;

c) obrazę prawa materialnego – art.481§1 k.c. poprzez wadliwe zastosowanie ww. przepisu i w konsekwencji błędne przyjęcie, że należne odsetki ustawowe winny być liczone od dnia 21 lutego 2013r., podczas gdy prawidłowo odsetki te należne są od dnia 20 grudnia 2007r.;

d) obrazę prawa materialnego – art.5 k.c. poprzez nieuwzględnienie, podczas badania zarzutu przedawnienia, że podniesione przez pozwanego tego zarzutu stanowi w realiach niniejszej sprawy – nadużycie prawa i powinno korzystać z ochrony.

W związku z podniesionymi zarzutami, powód wniósł o:

1) zmianę wyroku z dnia 23 listopada 2013r. w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanego J. K. na rzecz powódki – Fundacji (...) dodatkowo kwoty 25.820,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 grudnia 2007r. do dnia zapłaty;

2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego – za obie instancje sądowe.

Pozwany zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części w jakiej Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.659,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 lutego 2013r. do dnia zapłaty i koszty postępowania tj. w pkt I, III, V wyroku.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia:

1) art.233§1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów z zeznań świadka Z. P. i uznanie, że pomiędzy powódką a pozwanym powstał stosunek zobowiązaniowy, podczas gdy z zeznań świadka jednoznacznie wynika, że pojazd marki M. (...) został zholowany na parking na zlecenie Komendy Rejonowej Policji (...) oraz, że umowa na podstawie, której pojazd był przechowywany, została zawarta z Komendą Stołeczną Policji w W., co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającym wpływ na jego

treść, a polegającym na błędnym ustaleniu, że pomiędzy powódką a pozwanym powstał w sposób dorozumiany stosunek zobowiązaniowy objęty reżimem odpowiedzialności wynikającej z art.835 k.c. i nast. oraz, że pozwany jest zobowiązany do uiszczenia na rzecz powódki opłat za przechowywanie pojazdu marki M. (...) w okresie od 22 grudnia 2005r. do 28 kwietnia 2006r. oraz od dnia 17 maja 2006r. do dnia 20 grudnia 2006r.;

2) art.233§1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodu z dokumentu tj. postanowienia Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 11 sierpnia 2006r. wraz z dowodem nadania i uznanie, że pozwany mógł odebrać pojazd marki M. (...) przed dniem 29 sierpnia 2006r., podczas gdy z treści dokumentu wynika, że pozwany uzyskał kluczyki do pojazdu marki M. (...) najwcześniej w dniu 29 sierpnia 2006r. (dzień po skierowaniu przez Sąd postanowienia pozwanemu) i dopiero wówczas mógł odebrać pojazd z parkingu, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na uznaniu, że pozwany zobowiązany jest do zapłaty na rzecz powódki opłat za parking za okres od 22 grudnia 2005r. do 28 kwietnia 2006r. oraz od dnia 17 maja 2006r. do dnia 20 grudnia 2006r., w sytuacji, gdy pozwany nie posiadał w tym okresie kluczyków do pojazdu i nie mógł odebrać pojazdu z parkingu;

3) art.233§1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w niniejszej sprawie i pominięcie w ocenie dowodu z zeznań pozwanego J. K. w zakresie w jakim pozwany wskazał, że samochód był niesprawny, porozbijany, zdemolowany, nie nadawał się do jazdy, ani do zweryfikowania czy stanowi jego własność oraz w zakresie w jakim pozwany wskazał, że dopiero gdy otrzymał kluczyki mógł to zweryfikować i pomimo tego uznanie, że pozwany jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powódki opłat za parking za okres od dnia 22 grudnia 2005r. do 28 kwietnia 2006r. oraz od 17 maja 2006r. do dnia 20 grudnia 2006r. w sytuacji gdy pozwany nie posiadał w tym okresie kluczyków do pojazdu i nie mógł odebrać pojazdu z parkingu;

4) art.233§1 k.p.c. w zw. z art.316§1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w niniejszej sprawie i pominięcie w ocenie dowodu z dokumentu tj. zajęcia wierzytelności dokonanego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Południe z dnia 09 marca 2010r., sygn. akt Km 446/10 oraz potwierdzenia przelewu kwoty 46.364,45 zł złożonego na rozprawie w dniu 15 czerwca 2015r., pomimo dopuszczenia tych dowodów i niekwestionowania przez stronę powodową faktu wyegzekwowania należności od pozwanego przez powódkę i w konsekwencji tego błędne uznanie, że pozwany jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powódki opłat za parking za okres od 22 grudnia 2005r. do 28 kwietnia 2006r., pomimo, że świadczenie w zakresie kwoty 3.659,77 zł zostało wyegzekwowane i w konsekwencji, na dzień wyrokowania, spełnione przez pozwanego.

Wskazując na powyższe zarzuty, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części i oddalenie powództwa także co do kwoty 3.659,77 zł oraz wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za obie instancje.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji szczegółowo opisane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 307 verte - 311 akt sprawy) i przyjmuje je za własne z wyjątkami poniżej wskazanymi.

Z uwagi na podniesienie przez pozwanego w apelacji zarzutów procesowych dotyczących błędnej oceny dowodów i w konsekwencji zarzutu błędnego ustalenia niektórych faktów, w pierwszej kolejności należy odnieść się do tych zarzutów.

Zasadny jest zarzut błędnego ustalenia w oparciu o przeprowadzone dowody faktu, iż pomiędzy powodową Fundacją a pozwanym J. K. w okresie od dnia polecenia umieszczenia zatrzymanego pojazdu na parkingu przez Policję do dnia 28 kwietnia 2006r. między powodem a pozwanym doszło do zawarcia umowy przechowania w rozumieniu art.835 k.c. i następne. Bowiem pojazd na parkingu Fundacji umieściła Policja jako zabezpieczony dowód w postępowaniu przygotowawczym w sprawie 3 DS. 686/94. Więc w tym zakresie rozliczenia powinny odbywać się na podstawie umowy między Fundacją a Policją.

Następnie postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie VIII Wydział Karny z dnia 9 kwietnia 1999 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VIII K 26/96 zabezpieczony wcześniej dowód rzeczowy w postaci samochodu osobowego marki (...) o nr rej. (...) wobec zachodzących wątpliwości komu należy go wydać i toczącego się sporu przed sądem cywilnym, Sąd w sprawie karnej postanowił na podstawie art. 231 § 1 k.p.k. oddać pod dozór J. K., aż do wyjaśnienia uprawnienia do jego odbioru przez osobę prawnie upoważnioną (k.5 postanowienie). Zgodnie z art.231§1 k.p.k. Jeżeli powstaje wątpliwość, komu należy wydać zatrzymaną rzecz, sąd, referendarz sądowy lub prokurator składa ją do depozytu sądowego albo oddaje osobie godnej zaufania aż do wyjaśnienia uprawnienia do odbioru. Przepisy o likwidacji depozytów i nieodebranych rzeczy stosuje się odpowiednio. Z przepisu tego wynika, iż w razie wątpliwości co do osoby właściciela rzeczy, należy albo rzecz złożyć do depozytu sądowego albo oddać osobie godnej zaufania aż do wyjaśnienia kto jest uprawnionym właścicielem do odbioru tej rzeczy. Rzeczy nie złożono do depozytu sądowego. Nie można zatem było obciążyć uprawnionego właściciela rzeczy J. K. kosztami przechowywania tej rzeczy na podstawie art. 8 ust.1 oraz art.8 ust.2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o likwidacji depozytów niepodjętych w zw. z art.12 tej ustawy. Postanowieniem Sądu karnego oddano zabezpieczony wcześniej dowód rzeczowy w postaci samochodu M. osobie godnej zaufania J. K. do czasu ustalenia osoby uprawnionej czyli właściciela. Wydanie postanowienia w trybie art.231§1 k.p.k. o oddaniu pod dozór samochodu M. osobie godnej zaufania jest czynnością procesową w postępowaniu karnym podjętą przez organ procesowy, w tym przypadku sąd karny. Koszty przechowywania samochodu oddanego pod dozór, są kosztami postępowania karnego – art.618§1 pkt 4 k.p.k. tj. wydatki w postaci kosztów przechowywania zajętych w postępowaniu karnym przedmiotów. Podlegają zatem rozliczeniu tylko i wyłącznie w postępowaniu karnym. O kosztach procesu w postępowaniu karnym, sąd rozstrzyga w orzeczeniu kończącym postępowanie – art.626§1 k.p.k. Powodowa fundacja zatem o zwrot wydatków w postaci kosztów przechowywania samochodu mogła i powinna zwrócić się do organu procesowego w postępowaniu karnym, do którego dyspozycji pozostawał pojazd, w postępowaniu przygotowawczym do prokuratora zaś w postępowaniu jurysdykcyjnym do Sądu. O zwrocie poniesionych wydatków za przechowywanie pojazdu rozstrzyga organ kończący postępowanie karne orzeczeniem, prokurator jeśli zakończenie nastąpiłoby przez umorzenie postępowania przygotowawczego albo sąd jeśli zakończenie postępowania nastąpiło na etapie po wniesieniu aktu oskarżenia. Pisma Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w Wołominie informujące oraz wskazujące powodowej Fundacji kto ma ponieść koszty przechowywania pojazdu M., nie wywarły żadnych skutków prawnych, bowiem o tym powinien rozstrzygnąć sąd w orzeczeniu o kosztach postępowania karnego.

Ponadto oddanie pojazdu na podstawie art.231§1 k.p.k. osobie godnej zaufania prawomocnym postanowieniem, nie powoduje, iż z chwilą uprawomocnienia się tego orzeczenia, osoba godna zaufania ma obowiązek przyjąć taki pojazd. Już z samej definicji „osoba godna zaufania”, wynika, iż osoba ta musi wyrazić zgodę na przyjęcie rzeczy, powierzonej jej pod dozór. W innym przypadku nie można by mówić o oddaniu pojazdu „osobie godnej zaufania”, lecz oddaniu pojazdu osobie niegodnej zaufania. Pozwany został wskazany w postanowieniu sądu karnego jako osoba godna zaufania, któremu miał być oddany pod dozór samochód. Pozwany aż do maja 2006r. w ogóle nie przyjął samochodu, ani go nie odebrał pod swój dozór. Nie wyrażając zgody na przyjęcie funkcji osoby godnej zaufania, nie miał prawnego obowiązku odbioru pojazdu z parkingu fundacji i w konsekwencji ponoszenia kosztów jego przechowywania przez fundację.

Powyższa kwestia była już wskazywana w orzecznictwie Sądu Najwyższego (patrz: uzasadnienie uchwały SN z dnia 9 lutego 2007r. III CZP 161/06 „osoba godna zaufania nie jest zobligowana do przyjęcia obowiązków przechowawcy na podstawie postanowienia wydanego w trybie art. 228 KPK i na ich przyjęcie musi wyrazić zgodę.”).

Ponadto nawet fakt wydania postanowienia w trybie art.231 §1 k.p.k. o oddaniu pojazdu pod dozór osobie godnej zaufania, nie oznacza, iż osoba godna zaufania ma obowiązek ponosić koszty przechowywania tego pojazdu przez osobę trzecią tj. rzeczywistego przechowawcę - powodową fundację. Bowiem osoba godna zaufania jeśliby przyjęła pojazd na przechowanie, wykonywałaby tylko publicznoprawne obowiązki przechowywania pojazdu, ale na polecenie organu procesowego w postępowaniu karnym. Zatem ewentualne koszty przechowywania tego pojazdu obciążają organ procesowy w postępowaniu karnym.

Brak było zatem podstaw aby obciążyć pozwanego J. K. kosztami przechowywania pojazdu na parkingu zarządzanym przez powodową fundację za okres do 28 kwietnia 2006r. Bowiem pojazdu tego na tym parkingu nie umieścił J. K., ani nie zawarł umowy przechowania tego pojazdu na tym parkingu do 28 kwietnia 2006r.

W tym zakresie zarzuty apelacji pozwanego okazały się zasadne.

Natomiast za okres od dnia 29 kwietnia 2006r. do dnia 16 maja 2006r. pozwany J. K. jako właściciel pojazdu pojawił się na parkingu w maju 2006r. i za ten okres opłacił koszt przechowywania jego pojazdu na tym parkingu. Od tego momentu J. K. uznał, iż za przechowywanie pojazdu stanowiącego jego własność, wniesie on opłatę stanowiącą wynagrodzenie za przechowywanie jego pojazdu, co miało umożliwić mu natychmiastowy odbiór pojazdu z parkingu. W momencie zapłaty za parking za okres od dnia 29 kwietnia 2006r. do dnia 16 maja 2006r. J. K. przyznał okoliczność, iż pojazd pomimo uszkodzeń utrudniających identyfikację pojazdu, stanowi jego własność. Odpadła zatem przesłanka wskazana w postanowieniu sądu karnego o oddaniu pod dozór osobie godnej zaufania, bowiem ustalony został właściciel pojazdu czyli osoba uprawniona do jego odbioru. Od tego momentu J. K. zobowiązany był do ponoszenia kosztów przechowywania pojazdu stanowiącego jego własność. Z powodu braku kluczyków nie mógł uruchomić pojazdu i nim odjechać. Pozwany oświadczył przechowawcy – powodowej fundacji, iż odbierze pojazd. J. K. miał możliwość odbioru pojazdu z parkingu powodowej fundacji bez kluczyków np. poprzez przewóz pojazdu lawetą. Pozostawiając swój pojazd na parkingu pomimo wcześniejszego oświadczenia, iż odbierze pojazd, J. K. zawarł w sposób dorozumiany umowę przechowania pojazdu, zaś uiszczając opłatę ze za przechowywanie pojazdu za okres kilkunastu dni w połowie maja 2006r. miał świadomość stawki dziennej jaka obowiązuje u tego przechowawcy za przechowywanie pojazdu na parkingu. Z powodu tych oświadczeń niezasadny jest zarzut apelacyjny nr 2 i 3 pozwanego, iż nie wiedział, iż pojazd stanowi jego własność i że nie mógł dokładnie zidentyfikować pojazdu, skoro zapłacił za jego przechowywanie za okres od dnia 29 kwietnia 2006r. do dnia 16 maja 2006r. i zrobił to w celu odbioru pojazdu z parkingu. Podnoszona zaś okoliczność, iż kluczyki do pojazdu otrzymał od sądu karnego dopiero w sierpniu 2006r. i dopiero od tego momentu mógł odebrać pojazd, są nieprawdziwe, bowiem pojazd stanowiący jego własność mógł odebrać także za pomocą lawety już w maju 2006r.

Wysokość wynagrodzenia za przechowywanie pojazdu od dnia 17 maja 2006r. do dnia 20 grudnia 2006r. wynika wprost z faktury VAT nr (...) wystawionej w dniu 21 grudnia 2006r. przez przechowawcę i wynosi 2.305,87 zł brutto ze wskazaniem podstaw naliczania wynagrodzenia od każdej doby przechowywania pojazdu 8,67 zł netto plus VAT 22% (k.3 faktura VAT). Faktura ta dołączona jest jako pierwszy dokument przy pozwie i stanowiła podstawę faktyczną żądania pozwu. Zaś w treści pozwu w punkcie 1 pozwu zaszła omyłka pisarska w oznaczeniu numeru faktury (...) i daty jej wystawienia z dnia 05.12.2006r. Bowiem w uzasadnieniu pozwu na stronie 1 pozwu jako dowód nr 1 wskazana jest już prawidłowa faktura VAT nr (...) wystawiona w dniu 21 grudnia 2006r.

Taką kwotę 2.305,87 zł brutto za przechowywanie pojazdu za ten okres z tej faktury wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, które na podstawie art.481§1 k.c. pozwany był zobowiązany zapłacić powodowi. Przy czym skoro nie był dowodu doręczenia tej faktury pozwanemu przez powoda, naliczanie odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego należy liczyć od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanemu, bowiem od tego dnia pozwany mógł się dowiedzieć o obowiązku zapłaty konkretnej kwoty z tej faktury.

Zasadny okazał się również zarzut nr 4 z apelacji pozwanego, iż Sąd Rejonowy pomimo zgłoszenia dowodów na okoliczność wyegzekwowania przez powoda świadczenia kwoty 46.364,45 zł i niekwestionowania przez stronę powodową faktu wyegzekwowania takiej należności od pozwanego przez powódkę za pomocą komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Południe z dnia 09 marca 2010r., sygn. akt Km 446/10 oraz potwierdzenia przelewu złożonego na rozprawie w dniu 15 czerwca 2015r., błędnie nie ustalił faktu, że pozwany dokonał zapłaty za parking - wskutek wyegzekwowania przez komornika tej należności.

Zmieniając wyrok Sądu Rejonowego i zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę należną 2.305,87 zł brutto za przechowywanie pojazdu pozwanego w okresie od 17 maja 2006r. do dnia 20 grudnia 2006r. na parkingu powoda wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, Sąd Okręgowy w wyroku zaznaczył

jednocześnie, że świadczenie to zostało już wyegzekwowane. Co ma na celu nie mnożenie zbędnie dalszych procesów. Stanowisko podobne wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 4 stycznia 1979r. III CZP 91/78 „W razie uchylecia na skutek rewizji nadzwyczajnej prawomocnego wyroku zasądającego świadczenie pieniężne wyegzekwowane na podstawie tego wyroku, sąd, któremu sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania, zasądając ponownie to świadczenie, zaznacza w wyroku, że zostało ono już wyegzekwowane”. Zaś Sąd Okręgowy rozpoznając apelację podziela to stanowisko Sądu Najwyższego.

Powyższe ustalenia uczyniły w zasadzie zarzuty apelacyjne powoda dotyczące przedawnienia za bezprzedmiotowe. Skoro roszczenie okazało się zasadne w zakresie tylko nieprzedawnionym. Jednakże zarzut z apelacji oznaczony lit. a) jest bezzasadny, bowiem w fakturze VAT wskazano wprost, iż wynagrodzenie jest naliczane za każdą dobę przechowywania pojazdu ze stawką 8,67 zł netto za jedną dobę. Ustalenie wymagalności roszczenia przez Sąd Rejonowy było zatem prawidłowe. Należy bowiem odróżnić wymagalność roszczenia od terminu spełnienia świadczenia. Zazwyczaj one się pokrywają, lecz nie zawsze. Wymagalność roszczenia powstaje w momencie w którym uprawniony mógł podjąć najwcześniej możliwą czynność w celu dochodzenia roszczenia – art.120§1 zd. 2 k.c. W rozpatrywanej sprawie, po każdym dniu licząc od dnia 17 kwietnia 1999r. (pierwsza doba przechowywania pojazdu według faktury VAT objętej pozwem) i tak po każdej dobie powód mógłby dochodzić roszczenia o zapłatę 8,67 zł netto za każdą dobę przechowywanie pojazdu.

Natomiast powód tego nie uczynił, lecz określił zbiorczo jeden termin płatności za wszystkie doby przechowywania pojazdu, wskazując w fakturze VAT termin płatności na dzień 4 stycznia 2007r. (k.3). W tym przypadku określenie terminu płatności świadczenia, nie pokrywało się z wymagalnością roszczenia o zapłatę.

Także zarzut z punkt c) apelacji powoda jest niezasadny, bowiem powód nie udowodnił doręczenia faktury VAT ze wskazanym terminem płatności pozwanemu, zasadnie zatem Sąd Rejonowy przyjął datę naliczania odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia doręczenia odpisu pozwu z załączoną fakturą VAT. Bowiem termin spełnienia świadczenia może być oznaczony wprost przez strony w umowie (strony nie uzgodniły umownie terminu spełnienia świadczenia wskazanego w fakturze VAT), wynikać z właściwości zobowiązania – termin płatności 4 stycznia 2007 r. wskazany w fakturze VAT nie wynika z właściwości zobowiązania. Zatem od momentu doręczenia, a za taki należy uznać doręczenie odpisu pozwu o zapłatę z załączoną fakturą VAT nastąpił termin spełnienia świadczenia.

Wobec nieoddalenia powództwa z powodu zarzutu przedawnienia, bezprzedmiotowy jest zarzut naruszenia art.5 k.c. przez pozwanego polegającego na niezgodnym z zasadami współżycia społecznego podniesieniu zarzutu przedawnienia. W okolicznościach rozpoznawanej sprawy podniesienie zarzutu przedawnienia nie może być uznane za niezgodne z zasadami współżycia społecznego. Bowiem na art.5 k.c. można powoływać się jedynie w wyjątkowych przypadkach. Zgłoszenie przez pozwanego zarzutu przedawnienia w rozpatrywanej sprawie nie można oceniać jako nadużycia prawa podmiotowego. Zarzut ten został zgłoszony obok innych zarzutów, bowiem pozwany kwestionował także zasadę swojej odpowiedzialności.

Z uwagi na powyższe apelacja powoda jako bezzasadna podlegała oddaleniu w całości na podstawie art.385 k.p.c.

Zaś wobec częściowej zasadności apelacji pozwanego, Sąd Okręgowy na podstawie art.386§1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I oraz oddalił apelację pozwanego w pozostałym zakresie.

Z uwagi na fakt, iż pozwany wygrał proces prawie w całości, z pierwotnego żądania 29480 zł zasadne było tylko 2305,87 zł czyli tylko 7,8% z żądanej wartości przedmiotu sporu, Sąd Okręgowy zmienił punkt III zaskarżonego wyroku obciążając poniesionymi kosztami procesu w I instancji w całości powoda na podstawie art.100 zd. 2 k.p.c. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2400 zł i 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Ponadto Sąd Okręgowy zmienił orzeczenie Sądu I instancji w zakresie wydatków i obciążył całością poniesionych wydatków stronę przegrującą czyli powoda w kwocie 927,13 zł.

O kosztach procesu w instancji odwoławczej, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art.98§1 k.p.c. w zw. z art.391§1 k.p.c. obciążając powoda obowiązkiem zwrot na rzecz pozwanego kwoty 2583 zł. Na koszty te składa się opłata od apelacji uiszczona przez pozwanego w kwocie 183 zł. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 2400 zł.